

Womhaj Bóh!

Czisko 19.
7. meje.

Łétnik 3.
1893.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ło kóždy łobotu w Esmolerjez knihiczišcežerni w Budyschinje a łu tam dostać sa šchtwórtlétnu pšchedplatu 40 np.

Njedzela Rogate.

Rom. 12, 12: „Budźće wobstajni w modlitwje.“

Wěra bjes modlitwy njemóže wobstać, wona je morma w łebi. Modlitwa je, kaž stari prajachu, džowka wěry, ale džowka dyrbi maczer sežiwicź. Njestejišch w žanym towarštwje je šwojim Bohom, jeli so ło njemodlišch. Budźće wobstajni w modlitwje. Ale wo czo šmēm prošycź? Eso šamo wě, najprjedy wo duchowne, wo wodawanje hrěchow, mēr w šwědomnju, móž ł wušwje- cženju, troscht w nusu, šjednocženje ł Ašrystuškóm, mudrosć, šwěrnosć, dobyće Božeho kralestwa no semi. Ale tež wo cželne šmēsich prošycź, wo wscho, šchtož steji w wuškado- wanju 4. próštwy Wótczenascha. Tola jeli so by chyzł wo šemške wězy prošycź, jeno dokelž twoje cželo po tym žada, dha by to šla modlitwa była a by płacziło sa tebe japoschtolške šłowo: Šacž runje prošycze, dha wschał niczo njedostanjecze, teho dla, so wy šlo prošycze, so byšcže to w šwojich łóšchtach pšhecžinili. Ale hdyž prošyšch w Šesufowym mjenje, wo wscho, šchtož ło jemu lubicž móže, so by ło we wschēm jeho wola štała, potom budže Bóh tón Ašnes tež pšhes modlenje a rošymjenje na tebi cžinicž. Žana wěrjaza modlitwa njewoštanje bjes wu- šlyščenja; našche šdychowanja, próštwy a šylšy šu šytwa do njebješ šyte. Šacž runje niz po twojej, ale po šwojej pšchezo dobrej a hnadnej woli budže Bóh tebe wušlyšhecž. Město teho małego kubła, wo kotrež ty prošyšch, a kotrež wón tebi šapowjedzi, špožči wón tebi wjetšche a lěpšche, kotrež je sa tebe wjele bóle žohnowaze a wjele wužitnišche.

Ešwjaty Pawoł prošy šti krócz, so by tón šchiz wot njeho wsaty był, jako šatanški jandžel jeho ł pjaščemi bijesche. Tón Ašnes jemu praji: Doscž mašch na mojej hnadže, pšchetož moja móž je w šlabnych móžna, a da jemu nětk móž a ščerpnosć wscho njeječ a šwjaty Pawoł šmē wu- šnacž: Teho dla šym ja dobreje myšle pšchi šlabosćach, pšchi hańbach, pšchi nuschach, pšchi pšhesćžehanjach, pšchi tyšchnosćach, Ašrystuška dla, pšchetož hdyž ja šlaby šym, šym ja šylny. 2 Kor. 12, 9. 10.

Ešwjaty japoschtol pak njepraji jeno: modlcze ło, ale „budźće wobtwjerdženi w modlitwje“; a na druhim měsće: modlcze ło bjes pšhestacža (1 Teš. 5, 17). Šóždy cžaš modli ło wěry šchescžijan ł šwojemu Bohu, rano a wječor, wo dnjo a w nozy, pšchi dželi a pšchi wotpocžo- wanju, hdyž ło jemu derje dže, abo hdyž je šrudny; modlitwa je šhlěb jeho dušche, powětr, kotryž dušcha dycha. Šaž je cželo morwe, hdyž wjazny dyhacž njemóžesch kaž prjedy, tak je twoja dušcha šhora, hdyž njemóže wjazny ło modlicž. Bjes pšhestacža ło modlicž, to drje njecha prajicž, so pšchezo twojej hubje ł šłowam modlitwy wotewrješch, ale wjele šterje dyrbi twoja dušcha štajnje pola teho Ašnesa bycž. A njedyrbi naš woprabže wscho ł njemu pšchibližicž, bóršy wješele, bóršy šrudobu? Bóh luby Ašnes žohnuj naš ł polnosćžu šwojich darow, se štrowosćžu, ł darami štwórbu, ł wješelom na šwojich lubnych, ł mērom w kraju; wón nje- šakhadža ł nami po našchich hrěchach, wón wodawa nam našche winy, wón roššwěcžuje naš se šwojim Duchom, troschtuje, pošylnjuje naš a šłubi nam šwoje njebješča; nimamy dha kóždy džen ło jemu džakowacž? a móžemy

ſwojej woczi woczinič, móžemy ruzy wupſcheſtrjecz, móžemy powètr dyhacž a chlèb a wodu ł ſebi wſacž bjes dżakowanja? njednrbjało kóžde ſłowo naſcheho erta, kóžda myſł naſcheje wutrobny wobſtajna chwalba Boža bycz? A hdyž w nuſy ſmy, njech je czèlna abo duſchina, hdyž ſtarocž kaž mórſke žołmy ſo na naſ dawaja abo hdyž ł hlubokej ſrudobu pytnjemy, ſo naſche duchowne žiwjenje tał mało roſcže a pſchibjera, njednrbimy dha ſaſo ſo wſchèdnie ł njebjekemu Wótzej, wot kotrehož wukhadža wſchón dobry a doſonjany dar, wo pomoz, troſcht a radu wołacž? A hdyž ſebi pſchèdžeržimy: tam horjetach wyſche naſ bydli doſonjany Bóh w ſwojej kraſnoſczi a majeſtoſczi, ſady naſ leži žiwjenje, w kotrymž ſu ſo wſchudžom ſwèczaze ſtopny Božeje bliſtoſcže a ſwèrnoſcže pokafale; tam pſchèd nami wotewrja ſo njewurjekliwe wjeſele, o kał wjele ſkladnoſcže mamy ſa ſwjate poſbèhowanie ł Bohu wjeſchnemu?

Budžmy wobſtajni w chroblej, ponižnej a wèrjazej modlitwje; wèrmy do tych hnadnych ſlubjenjow wo modlitwje w Jeſuſowym mjenje, khodžmy ſa naſchim Lutherom, kiž raſ piſche: Ja mam ſwoju modlitwu ſylniſchu hacž czert ſam, a hdy by temu tał njebyło, dha by hižo dawno hinał ł Lutherom ſtejało, byrnjež ſwèt wulki dżiw Boži na mni njewidži a njepytnje; njeſapomamy niħdy: hdyž ſo wjazny njemodlimy, dha je najwjètschi ſtrach ſa naſ a duchowna ſmjercž je bliſka.

Sbèhn, duſcha, ł Bohu ſo
Se ſwjatej nutrnoſcžu,
Wy ſłowa, czuſcže ſo
A njebjekam ł pokornoſcžu.
Wótž proſycž kaže czi,
Esyn ſtupicz porucz
Pſchèd jeho hnadny ſtoł
Chroble a wjeſele.

Hamjen.

Roſgate.

Mat. 7, 7. 8.

Œłóž: Wjeſel ſo, o moja duſcha.

Proſcže, dha wam budže date!
Wytajcže, ſchtož horlach je!
E njebja dele budže date
Wam to, ſchtož wy proſycže;
Bóh waſ wèſcže wuſklyſchi
A ſo ſwili nad wami,
Ženo ſo ſu próſtwny ſprawne,
Dokelž ſu pſchèd Bohom ſjawne.

Proſcže wo to prjedy wſcheho,
Schtož je horlach we njebju!
Wèczny wužitk macže ł teho,
Tam je Bože kraleſtwo.
Klapajcže ſo nutrnje
Wo te durje njebjekſte,
Wotewricž Bóh budže radny,
A ſbóžnom' mèrej dowjeſcž ł hnady.

Proſcže pał tež dale nètto
Ea te płody na polach,
So by žohnował wam wſchitko
Na kufach a w ſahrodach!
Budžcže pał tež ſczerpliwi,
Hdyž ſo druhdy ſakomdži.
Dobre dary wón wam dawa,
Ženo ſo je próſtwa prawa.

Proſcže tež wo płodne czaſy,
So wſcho rjenje ſroſcže wam
A wy potom móhli ſaſy
Wjeſelicž ſo ł kraſnym žnjam!
Bóh njech deſcžik wobradži,
Swarnuje pſchèd krupami,
Eſkónzu njech wón ſwèczicž dawa,
So wam naſche płody ſrawja!

Wjele je jich na tym ſwèczi,
Kotſiž Boha njeproſcha,
Epoſnajemy na jich rèczi,
So h'icže Boha mudruja;
Hdyž ſo ſnje, njeſpomnja,
So Bóh žohnowanie da,
Ale ſo na khumſchty ſkóža,
Wtyſla, ſo tał dobycz móža.

Proſcže, dha wam budže date!
Wodlcže ſo pſchi wuſywi!
Žohnowanie pſchiidže ſwjate,
Bóh waſ wèſcže wuſklyſchi,
Wichemu rjenje ſroſcž da wam,
Ehotuje wſcho ł dobrym žnjam;
Etoſróczne wam płody dawa,
Hdyž je waſcha próſtwa prawa.

E. S.

Šnutſkowne miſionſtvo.

(Potracžowanie.)

Šchtož je ſo wo ſanieženju ſwójneho žiwjenja prajiko, wo nižichim ludu ſamym njeplaczi. Hdyž tež we wyſchſchich ſchtantach ſkazeenje tał ſjawnje njewuſtupuje a je ſwonkownym pſchiſtojnym waſchjom ſo pſchitrywa, dyrbi ſo tola prajicž, ſo tež tam wſchitko w dobrym porjedze njeje. Pſchi wſchèm pomjedanju wo ſdželanoczi huſto prawa kſcheſczijanſka ſdželanocž pobrachuje, kotraž ma człowike myſlenie a czinjenje wobtnjezič! Se ſrudobu dyrbimy wuſnacž, ſo je wjele tajkich ſwójbow, kotrež ſu ſe ſwètnymi kubłami žohnowane, wotſtupiko wot najhlubſcheho ſakožka praweho žiwjenja, kotrež je w Šhryſtuſu Jeſuſu; runje w wyſchſchich ſchtantach je nje-wèra najprjedy płódnju ſemju namaſala, prjedy hacž móžekhe tutón jèd dele kapacž do nižſcheho luda. Wulka khudoba na duchownych kubłach pſchi wſchèm ſwètnym wobſedženſtwe ſo pokafuje. A njeje to ſwèdčenje teho, ſo kſheſczijanſke žiwjenje ſpaduje, hdyž widžimy, kał jich wjele w nahrabnoſczi ſa khudnych człowikeho czucža nima, kał honja ſa czèlcžu a pjenjeſami, kaſke je jebanſtvo w pſchekupſtwe, kał ludžo woja ſa knihami, kotrež jich czèlne žadocže wabja, kał budža wo kſheſczijanſkim žiwjenju, kał maja pſchezo wotewrene wucho ſa njeſcheczelow kſheſczijanſtwa, kał mało je jich w naſchim czaſu pornjo prjedawſchim ſtar, m dobrym czaſam, kotſiž ſu hotowi nèſchto ſa žyrkwinkſe naležnoſcže woprowacž. To dyrbi naſ pſchekwèdcžicž, ſo ta ſkazaža móž Bohu žel na wſchitkich ſchtantach žerje. Korjen wſcheho teho je ſebicžnoſcž, kaſkaž ſo nam wona woſebje móžna w hibanjach naſcheho czaſa pokafuje. Ma jenyh boku ſteji hordocž a njeſmilnoſcž wobſedžazyh, na druhim hnèw a ſtarocž nižſchich a khudſchich. Tu njemóže nicžo druge pomhacž, hacž ſo ſo lud ł nowa narodži w ſwojich wyſchſchich a nižſchich ſchtantach a ſo czi bohaſchi poſnaja, ſo ł pravemu bohaſtww ſluſcha bohaty bycz w Šhryſtuſu a ſo maja czi khudži teho pſchèd woczomaj, kotryž njemèjeſche, hdyž by ſwoju hlówu položil. Ženož na te waſchne móže ſo ta wulka hlubina ſaſo ſhubicž, kotraž je bjes tymi wſchelakimi ſchtantami w naſchim czaſu. A ł tuteje ſtrony ma ſnutſkowne miſionſtvo pomhacž wulke towarſchne praſchenja roſkudžicž. So pał je nuſne, ſo ſo kſheſczijanſka žyrkej na tych wažnych praſchenjach wobdželi, na to nicžo druge jaſniſcho njepokafuje hacž to, ſo je njeſcheczelſtvo pſchecžiwu kſheſczijanſtww tutón wohen njemèra bjes wſchelakimi towarſchnymi ſchtantami ſapaliſo. To hibanje je ſwój poſledni kónž w tał mjenowanym komunizmw namaſala (t. j. tuczi ſbèžkarjo, kiž tu myſł jaſtupuja, chzedža wſchitko ſamoženje do runych dželow roſdželicž, ſo mèł jedyn telko, telkož tón drugi, wſchitke ſwjakſki ſwójby a mandželſtwa roſtorhnyč, wſchu wèru podkócžicž). Tyſazy tych, kotſiž ſu ſo ſjawnje jało njeſcheczeljo tuteje wrótneje myſle wuprajili, taſke powróczaze myſle bjes teho, ſo bychu to wjedžili a wèrili, ſpèchujja pſcheſ to, ſo ſami na boł njemèrjazyh

stupja a pobožnych a bohobojašnych hanja, so šami jako kšče-
 sczijenjo živi njejsu, so jenož na šwój pjenježny měch šebi myšla
 a s nistimi s luda, kotšiz jim šlužja, hrubje a nječłowizny wob-
 khadzija. To šu hrěchi, kotrež komunizmuš jako plódnju semju
 wuzija, pschetož taš bu jemu lóhko šawiscz we wutrobach wubudžecz.
 Wón je šo na nistich a kšudnych wobrocizil jim pschipowjedajo wu-
 móženje s hubjenstwa. Ale tuczji bjesbóžni, jako kajzy šu šo halle
 šašo šańdzenu pónđzeli s rěczow w šjawnych šhromadžisnach
 pokasali, chzedža jenož lud torhnycz do czemnosczje a duchowneho
 štaženja, so šebi wón na niczo druge wjazny njemyšli, hacž so by
 njewobmjesowany psches žadny porjad šwojim czelnym žadosczam
 šlužil. Woni ša tym steja, šwiaski mandželstwa žyle rostorchnycz,
 haj wšchitke Bože porjady chzedža šbėhnycz, so by žadny rošđžel
 wjazny njebyl bjes knježazymi a poddanami, bjes starschimi a
 džeczimi, bjes knježimi a wotroczkami. Bohu žel je jim hrěschne
 šabludženje nascheho czaša brónje do rukow dało; — Bohu žel je
 tež wjele bohattych je šwojej nješmilnosczju napscheczimo šwojim
 šlužobnikam šobu šawinowašo, so šu tuczji šbėžkarjo (nječ
 rěfaja anarchištojo abo šozialdemokratojo) taš lohko pschwišł
 w nistim ludu namakali. Šdnyž paš jako kšchesczijenjo wėmny, so je
 to wšchitko pschischł, dokelž je prawa pobožnoscz a bohobojašnoscz
 žadna w ludu, šnajemy s tym tež jeniczke lėkarstwo, kotrež móže
 pomhacz a dyrbimy hotowi bycz šnutskownemu mišionistwu šobu
 pomhacz to lėkarstwo nałożecz k wuhojenju nascheho ludoweho
 žiwjenja.

(Pofracžowanje.)

Něščto wo naschim njebohim wuju, pódla paš hišchje wo něczim druhim.

Tajkich ludži mašch na šwěczje wjele, kiž chzyli rady po nětim
 něščto stow toleřkow wuherbowacz. To wšchaf je czi šchwarna
 wěz, hdyž šmėsch šebi hič tam něščto wužnjecz, hdyž šebi ženje
 prjedy njebny žane jeniczke šornjatkto wumowyl, a hdyž móžech šo
 bje wšcheho woneho podónicz do wulkeho bohattywa wužnycz.
 Šchi tajkejš sšladnosczju móžech husto wupytnycz, tajke myšle ma
 tajki cžłowjek w hłowje težaje, tajkemuz Bóh w šwojim šłowje
 „štarý cžłowjek“ rěfa.

Tamle maja ludžo šwojeho wěštho wuja. Wón je šo se-
 starik, džeczji wón žane nima, je bohatty a ma wjele ludži ša šobu
 w šwojim pscheczělstwje.

Štaršchi wón je, a bóle šo wšchitzy s jeho pscheczělstwa
 k njemu lišchje a czišchje. Na jeho narodnym dnju pschidnu
 wěščje wšchelazy s jeho pscheczělstwa k njemu pohladacz, jena
 s róziczkami w šwojej ruzy, druga s tykanzom w šwojim brėmjeshku;
 nowe lėto pschidnu jemu cžičoscz a šrowoscz a došhe lėta wupšchecz.
 Wšcho to, kaž šo šamo rošymy, s lutej lubosczju a s wėrnym derje-
 mėnjenjom. — Še paš něhdže jich lubny, bohatty wuj šasthorik,
 dokelž bė šo našymnik, a pócžnje jeho kaschel cžwilowacz, abo je
 wšchón wošlabjenny, tehdy tam jeho pscheczěljo do woczow šrudni,
 pschi nim steja, abo pócžzeli něhoho k njemu, hacž njemóhli šhonicz,
 taš s jich wbohim wujom steji, a hacž je móhl šańdzenu nóz
 dušchnje špacž. Šetlaja paš tajzy duzy po pucžu jeho lėkarja, pschi-
 šfocža wěščje k njemu a woprašchjeja šo jeho: „Šnješ doktoro,
 tajke macže wy myšle, šchto s naschim wujom budže?“ Šón paš
 hižo našdala šam wė, šchto woni wot njeho šechzedža, duž jim praji:
 „Ludžo, s nim wšchaf je wam tajka wěz. Šolėpschi šo s nim
 trošchku, budže wašch wuj bórny šašo štrony, — wostanje paš
 kaschelaty, — šchto wė, šchto po tym s njeho budže.“ Nětkle
 wjedža, na cžim šu, to rěfa: nětkle runje taš wjele wjedža, kaž
 wšcho do přėdka. — Šu žónštu paš, kotraž wujej hospodu cžini,
 šczahnu šebi s mjelcža k šebi na boš a ju prošcha, so chzyla tola
 wěščje jich wuja prawje derje wothladacz. „Dyrbjalo šo wšchje
 wěz štacž, — cžehož paš šo nadžecz njechamy, — so dyrbjalo
 s naschim wujom pócžecz hórje hič, budžče prošchena a powjescze to
 nam přėnim. Doma mamy dobre krepti, tež šłódku jušchku, se
 šraščy malenow wuwarjenu, kiž byla ša njeho psche kaschel štrowa
 a chzyli ju s wutrobu rady wujej pócžacz.“ Šotom jej hišchje
 s mjelcža do wucha praji: „Šańžka, wy šcže dušchna, dobra
 wutroba, my waš dawno ša tajku šnajemy. Na naš móžeczje šo
 špuschczecz, so na waš nihdy na nihdy nješabudžemy.“

Še paš tajkile štarý bohatty wuj šwojej woczji šańdzelik, po
 tym šo w jeho domje husto bje wšchėmi jeho pscheczėlemi wójna
 šbėhnye, a hdyž knješ ašėšor abo něchtó hinaschi se šudnistwa do
 tajkeho doma pschidžje, tón druhdy škoro šam njewė, k tomu šu

cžile ludžo s wujoweho pscheczělstwa do šchule pofhodžili, hacž
 k žanemu wurucženemu wuczjerje, abo k šwinjazemu paštrjeje.

Šdžez paš runje tašle šle njesteji, kaž jowle, tam je druhdy
 tole abo tamne njedobre. — Šowle je jedyn dom, w kotrymž bėchu
 wšchitzy w šwojim dobrym pokoju živi. Šóždy mėjesche pola nich
 šwoje něščto ša džėlo, bė džėlamy a wšchitzy bėchu tam se šwojei
 wšchėdnej žiwnosczju a draštu špokojom. Duž tam na jene dobo
 někajša štara babka wokoło wječzerje k nim pschiczeže, šafaschłowa
 a po tym pócža powjedacz: „Wujo, njejšcže hišchje niczo wo
 našchim dalokim wuju škšcheli, kiž bė našcheho džėdoweho bratro-
 weho šynomy šyn? Šižo na wšchė poš šta lėt je, so bė šo tón
 s šóždu psches tu wulku wodu do dala wotwješł, Šóh wė džje, do
 Šurinama, a je tam, šchto wė kajki bohatty.“ Wuju na tole cžeczine
 powjedanje wobej šwojei wušchi nastaji a šebi pomyšli: „Šaf tež
 to s tej wėžu dale pónđže?“ „Šlejczje (wona dale dopowjeda), tón
 je wumrjel, džeczji njeje žanny šawostajik, duž je hollandski kral
 nětkle daš wšchudžom do wšchėch nowinow wupišacz: „Wšchitzy, kiž
 šu s njeboheho Šana Šurja Šowarjoweho pscheczělstwa, nječ mi
 to bórny wošjemja. Šchtož njepschidžje, niczo njedostanje.“

Nětkle paš šebi našch wuj hnydom dónđže šwoju žonu k šebi
 šawořacz, pschetož tole cžeczine powjedanje bė jemu hłowu wšchu
 šaczoplišo, šam wón wšcho tole do šo špóžeracz njemóže. A nětkle
 dyrbi jemu ta cžetka šašo wšchitko wot nowa prawje nadróbne roš-
 powjedacz, a wuj hlada pódla na šwoju žonu, kajkejš budže jemu
 wona na wšcho tole woczji wuwalecz.

„Wujo“, praji ta cžeta, „wobštarajczje šebi s cžasom wšchė
 wopišma ša tu wěz, tamle šóbrka w Šubinach a Šschiboczizach šu
 hižo dawno wšchitzy s našcheho pscheczělstwa na pjatach, czi tam
 bėhaja a wokoło hanjeja, so móhli wšchitzy šwoju wěz junu wu-
 dostacz. Wy macže runje taš wjele prawa na tole herbštwto, kaž
 woni wšchitzy.“

Wuju paš šebi šam pschi šebi mjelcžo pomyšli: „Šaj wšchaf
 haj, tajkele něščto móhl šebi ja tola tež šobu pschidobycz, šam
 ša šo, a šobu ša šwoje džeczji. Něščto tyšaz toleřkow pschidostacz,
 byla ša mnje šchwarna wěz.“

Duž nětkle tej lubej cžeczji na šlıdo nanoscha, šchtož maja
 delkach w šwojej pinzy a horka w kuchinje, a wona da šebi
 wšchitko tole derje šėšłodžicz. — Šot nėt' paš mě pola nich na
 jene dobo wšchitkón jich dobrý pokoj šwój šónž. Wuju šo našajtra
 šebra, dónđže do Šuškež šo tam doprašchecz, hacž maja tamni
 ludžo s jeho pscheczělstwa hižo wšchė šwoje požadane kšchczeniške
 a šmjertne wopišma wobštarane, a hacž šu šebi dali wot adwokaty
 prawy rjany list na hollandskeho krala napišacz, so chzyl jim
 k jich wězju dopomhacz.

(Pofracžowanje.)

Šošhlad w naschim czašu.

Šjane dny, kotrež štaj šhėžor a šhėžorka w Štalštej měkoj, šu
 nėt kónzej pschischke. Wone budža štajnje lube dopomnjenje ša
 wšchėch tych, kiž šu je widželi. Šhėžorowej Šmajestoczji stej šo
 hišchje do Šeapela podašej. Tam bėšchtaj šo tež k powostankam
 štareho romiškeho města Šompeji podašoj, kotrež bu w lėcže 70 po
 Šhryštušku s wudyrjenjom wohenšapateje hory Šesuva žyle šanicžene.
 Šob popjekom šu nimale žyle město šašo wuryli a džėlaju hišchje
 pschezo na tym. Šsched šhėžorom a šhėžorku bu tež rjana štara
 šhėža se wšchėmi šwojimi wėzami a gratami wuryta. Nětk je šhėžor
 wot šchwajzarškeje wyschnosczje w Šuzernje pscheczėlniwje postrowjenny.
 4. meje chzylche wón šašo domach bycz.

W tym wofomitnjenju, hdyž to pišamy, wuradži šhėžorowy
 šejm wo šakonju dla powyšchjenja wójška. Še tež nėt wjazny
 nadžije, so šo tola něščto wot žadanjom knježerštw, mjenujzy po-
 wyschjenje wo 72,000 mužow, pschiswoli.

Šnatty šopóšłanz Šhlwardt, kiž taš šhroble pscheczimo židam
 wustupowasche, je w šejmje tež pscheczimo najwyschšchim ministram
 žašokne wobškorženje dla pschėschiwđženja štatnych pjenješ šbėhnył.
 Duž bė šo ta wěz pschepytala. Wón paš njeje ani najmjėnšchi
 kruč šwojich škoržbow dopokasal a je nėt ša šhrobleho pschisł-
 džerja šjawnje pónnaty.

W Šhorjelzu pschihotuja šo jara pilnje na šhėžorowy wopyt.
 Šóždy wo tym rěczji a pschjeje, so by tež dobre město dostal, hdyž
 by móhl lubeho šhėžora prawje widžecz. Šolzy se wšchėch holczazych
 šchulow šmėja wošebitu ššladnoscz, šhėžora postrowicz. Šolzy
 budža šobu s towarštwami w šchpalėru štacž.

Njedželu Šantate bu nowy šarat Šužakowškeje wješneje
 wošady, knješ Šurk, šyn Šasowškeho knješa šantora, šwjedžėnšy

do swojeho fastojnstwa sapokasany. Wóh luby Knjes daj jemu s prawym žohnowanjom w tutej wulkej wošadze dželatč!

Stary wuczer.

Š dansteho wot B. C.
(Stónčenje.)

Něšto lět posdžiščo, jako naša lódz pschi ameriksčim brjosy ležesche, setkach jedyn džen na hašy hubjenje swobletanu blědu žonu, kotraž jenolětne džeczo na rukomaj nješesche. Dofelž běsche mi teje žony žel, šo najprjedy po jendželstu a, jako šo wu-pokasa, šo šmój krajanaj, po danstu woprašach.

Wona rěfalsche Marja a mi s krótka powjedalsche, tak hubjenje běsche šo jej ščo; muž běsche jej psched krótkim časom semrjet, duž běsche nětko žyle wopuščežena w žusym kraju.

Ša šo bórny rošhudžich. Šu šobu na našču lódz wsawšchi kapitána prošuch, šo by mi na dwaj měšazaj msdu wotčahnył, ša to pał Marju a jejne džeczo šobu do Kopenhagena wšak. Šako kapitán wote mnje šhoni, tak je to wschitko pschischo, mi rady moju próstwu dopjelni; wo wotčehnjenu msdy pał nicžo wjedžecz njechalsche, kaž wschaf šebi to wot njeho hinał myšlil njeběch, dofelž jeho jako dobreho, pscheczelniveho muža snajach, kiž mějesche wutrobu na prawym blaču. Wot tuch pjenješ, kotrež mějach pschi šebi, Marji a jejnej džowczicžy Liszy drastny nakupich a něotre dny posdžiščo lódz wotjědže do lubeje Danstje.

Radosč běsche, widžecz, kajle pschemějenje šo s Marju sta, hdyž wotjědžechmy. Wješeła nadžija, šo nětko bórny luby wóžny kraj a šwěrneho nana šašo wohlada, kotruž bē hjo dawno s myšlow puščežika, ju tał pschewša, šo husto prawje njewje-džesche, hacž je temu woprawdže tak, abo hacž je to wschitko rjany šón. Wona šo mi dodžakowacz njemóžesche. Šejnej woczki šo šwěczeschej, lizy šo šašo cžetwjenjeschej a prjedawscha žiwosč ju šašo napjelni. Mała Lisa, kotraž bu bórny lubusčł wschitkich na lódzki, bē mi wošebje dobra. Marja a wona běschtej mi tak lubej, šo bē mi cžezko wokoło wutroby, hdyž dyrbesche Marja, puczo-wanske pjenjšy do Šitlanda, s dobrowólnych darow wot wschitkich na lódzki nahromadženyh, dostawšchi, w Kopenhagenje šrudna a tež wješoła, tyšaz krócz šo podžakujo, s nami šo rošžohnowacz.

Pschichodne lěče tež ja šašo junkrócz domoj pschindžech. Mój přeni pucz běsche k mojemu staremu wuczerjej. Mi šo šdalsche, šo šlónčžo hiščeže ženje tak jašnje maču kžezku wobšwěcziko njebē, kaž runje tón džen.

Š jenyh rózku w šahrodže stejesche stary wuczer a cžinjesche něšto na šwojich rózach. Mała Lisa běsche pola njeho a cžyšče jemu pomhacz; ale jejna dobra wola běsche wjetscha, hacž wužit-nošč jejneho džěla. Stary wuczer se šměštotatym woblicžom na nju hladašče. Wón šo mi stromy šdalsche, tola cžas běsche jeho jara šestarił a šame šlónčžne šwětlo, kotrež šo jemu na wječžoru jeho žiwjenja šwěczesche, njemóžesche jemu młodostnu cžerštwosč wrócz dacz.

Šako šlyšesche, šo něšto po šahrodže dže, šo wobroczi, wóczko wote mnje njewotwobrocžiwšchi na mnje hladašče, kaž by mje nješnał; na dobo mi napšhecžiwu šhwatašče, mje ša ruku pschimny a šlowčžka njeprajiwšchi na mnje hladašče. Bórny jemu rycz šašo pschindže a wón džesche:

„Ša šebi husto na šandžene cžasny pomyšlu. Pschezo šym wjele do tebe džeržak, pschetož ty běsche živy pachol a ženje nje-šym nicžo šeho wo tebi šlyšak. Šo pał dyrbesche ty grat byč w Božej ruzy, šo by mje šašo s jenicžtim cžlowjetom, ko-trehož hiščeže na šwěče šwojeho mjenowach, šjenocžil, šo by moju džowku se žakobneje nušy, šnano s najwjetšesche strachoty, s najčmowišcheho šadwělowanja wumóhl a mi tajki šbožowny, žohnowany wječžor mojego žiwjenja wobradžil, wo kajtimž šebi džecz dał nješšym, to je wulki džiw! Ša došwalicž njemóžu Božu dobrocžiwosč, kotruž je mi hubjenemu cžlowjeskej wopokasak — a tebi šym wěczny džak winojty. — Šak móžu tebi to wschitko šaplacžicž!“

Ša wschaf mějach šwoje myšle pschi jeho pošlednich šłowach; pschetož wot teho cžasa, šo bēch šo šašo wot Marje džělicž dyrbjak, bēch hačle prawje šacžul, tak luba mi je.

Šaž stari ludžo rady powjedaja, tak šo tež stary wuczer na-powjedacz njemóžesche. Wón wo Marji, wo Liszy a wo šebi šamym wjele powjedalsche.

Lizy s ruku hčosy hladačjo wón džesche: „Ša po prawym njewěm, kotra wot njeju je mi lubšča, Marja abo mała Lisa; ja žaneje parowacz njecham a ja šebi tež myšlu, šo mi Wóh luby Knjes wobeju tak dołho wostaji, hacž budu hiščeže živy na šemi. Šlaj, hdyž mi Lisa w šahrodže pomha, šo wschitko lóžo cžini. Š nej hrajtajo šebi na tón cžas dopominam, jako běsche Marja tež tajka. Šej powjedancžka powjedam — a duž šym šašo wuczer. Ničto mi lěpje njeroshmi, hacž wona, haj, wona je žohnowanje ša moje pošlednje dny.“

Nječ je to dosč podate wo naju rošhčžowanju; ja cžy jenož hiščeže powjedacz, šo ja pschi šašowohladanju s Marju bórny pntnyh, šo šo jej tež tak dže, kaž mi. Š jako mój potom k staremu wuczerjej pschindžechmój a jemu powjedachmój, šo šmój šebi dobray a šo mamoj myšle šo woženicž, dha běsche hnujaze, jeho wješele widžecz. Wón šo šmějesche a plafalsche w jenyh wotomilnjenju.

Š ja? — Šelto cžezteho bēch w šwojim pomolanju pschětracz dyrbjak. Šedny krócz bu naša lódz rošlamana a my buchmy šedma s hrožazeho šmjertneho stracha wumóženi; drugi krócz se šwojimi towaršchemi s lódze, kiž šo podnurjesche, škocžich a buch hačle, hdyž bēch poššecža dnja na mačym cžolmiku po morju bješ jědže šo wokoło šludžil, do nimo jědžazeje lódze wšatny, — ženje pał, šamo niz po tajkim džiwnyh wumóženju, šo šbožownišchi njeczujach, hacž hdyž bēch šwojich staryh pscheczelow šašo namakal a hdyž mějach moju lubu Marju na pschezo.

Na Bože špicže.

Šlób: Nětk wotpoczuje hola.

Na Šhrysta k njeju špicže
Ša moje wotšahicže
Nětk žyle škožuja;
Kiž w njeju je, ta hčowa,
Wón šwoje stawy šhoma,
Še cžehnje wschitke ša šobu.

Dofelž je k njeju cžahnył,
Še lób tež ša mnje panył,
Šo ša nim počahnu;
Mi wutroba wscha štacže,
Šo tam ša šemške placže
Šu wěcznu šbožnosč dostanu.

Mój Šesuf žyle jašny
Še poškad jara krašny,
Tón s nim ja dostanu;
Šej dušcha jeho žada,
Š s lubosčju k njom' hlada,
Ššo wot njoh' džělicž njemóžu.

Wón cžył šo na mni šmilicž,
Ššo s hnadu ke mni šhlicž,
Šdyž wotšal počahnu!
Ša šym we šylnej wěri,
Šo junu w pošnej mēri
Šu wěcznu šbožnosč dostanu.

Ššes Šhrysta k njeju špicže
Šam wješ'ke wotšahicže
Šo šmjerczi k žiwjenju;
Duž k cžesčzi jemu džětam
Š šwalbny šhělusch špěwam
Šom' s džaka pošnej wutrobu.

G. Š.

„Šomhaj Wóh“ je wot nětka niz jenož pola šnjefow duchownych, ale tež we wschěch psche-dawarňach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacz. Na šchtwórcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe cžibla šo po 4 np. pschedawaju.